

Arrest

nr. 71 200 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 16 augustus 2009 en diende de volgende dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 23 juni 2011 diende verzoekster, die verklaart België sinds het indienen van haar eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 6 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wedermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 5 november 1977 in Khasavyurt (Dagestan). Op 17 november 2007 vertrok u samen met uw gezin uit Dagestan. Op 21 november 2007 vroeg u asiel aan in Polen. Uw asielaanvraag werd afgewezen. In 2009 vroeg u een tweede maal asiel aan in Polen. Uw asielaanvraag werd opnieuw afgewezen. Op 17 augustus 2009 dienden u en uw man R.(...) M.(...) (OV 6.475.266) een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 2 december 2010 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In april 2011 kwamen bij uw schoonouders twee convocaties toe en vond er een huiszoeking plaats. Op 13 mei 2011 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 juni 2011 dienden u en uw man R.(...) M.(...) (OV 6.475.266) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw huidige asielaanvraag baseert op de problemen die uw man in uw land kende (verklaring DVZ, 37 en CGVS, p. 3). In het kader van de tweede asielaanvraag van uw man R.(...) M.(...) (OV 6.475.266) nam ik de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan ik ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan ik de beslissing van uw man R.(...) M.(...) (OV 6.475.266) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt: "Uit uw verklaringen afgeleid in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 3). Ik moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 2 december 2010 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen. U legde twee convocaties en een proces-verbaal van de bezichtiging van de plaats van het voorval voor. Uw broer K.(...) (OV 5.590.871) verkreeg deze documenten van een kennis die naar Dagestan was gegaan. De eerste convocatie (d.d. 4 april 2011) en de tweede convocatie (d.d. 15 april 2011) vermelden hoogstens dat u in april 2011 werd opgeroepen voor een gehoor als beschuldigde. Deze documenten zeggen echter niet in welke zaak u werd opgeroepen of waarvan u werd beschuldigd. Het proces-verbaal van de bezichtiging van de plaats van het voorval (d.d. 25 april 2011) vermeldt dat er op 25 april 2011 een onderzoek bij u thuis plaatsvond en geen huiszoeking, zoals u nochtans aangaf (CGVS, p. 3 en 6). U verklaarde dat een majoor van justitie, genaamd I.(...), van wie de naam op de door u voorgelegde convocaties voorkomt, ook aanwezig was tijdens dit onderzoek in uw woning (CGVS, p. 6), wat echter geenszins uit het proces-verbaal blijkt. Uit dit proces-verbaal blijkt evenmin dat dit onderzoek gebeurd zou zijn door de GOVD, de stedelijke politieafdeling, zoals u eveneens aangaf (CGVS, p. 6). Dit document vermeldt wel dat er tijdens deze bezichtiging niets werd aangetroffen of in beslag genomen. Deze documenten bevatten geen informatie met betrekking tot de problemen die u in Dagestan zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. Hierbij merk ik op dat ik in mijn beslissing van 2 december 2010 uiteenzette dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig was. Ten eerste was het niet geloofwaardig dat u in 1994 uw legerdienst zou gedaan hebben in het Russische leger. Ten tweede kon ik geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die u in 2007 zou hebben meegemaakt. Ten derde moest ik opmerken dat uw gedrag nadat u in juli 2007 zou zijn ontvoerd, niet in overeenstemming was met een gegronde vrees voor vervolging in de Russische Federatie. De documenten die u bij uw huidige asielaanvraag indiende, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten betreffen incidenten die na uw vlucht naar België plaatsvonden. Daarom bent u er nog steeds niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Daar moet ik nog aan toevoegen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het dossier voegde, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de waarde van deze documenten. Daarnaast verklaarde u dat er rond 9 of 10 juli 2011 nog een tweede huiszoeking bij uw ouders plaatsvond (CGVS, p. 6). Tijdens uw gehoor verklaarde

u dat uw ouders misschien over een bewijs van deze huiszoeking zouden beschikken. U ging ermee akkoord om een dergelijk document binnen de vijf dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen. Verder is het bijzonder merkwaardig dat er in april 2011 op korte tijd plotseling twee convocaties bij uw ouders toekwamen en er één huiszoeking zou zijn uitgevoerd. U verklaarde dat uw familieleden voor de rest geen problemen hadden ondervonden in Dagestan (CGVS, p. 8). U bent Dagestan echter al in november 2007 ontvlucht. In dat geval is het weinig waarschijnlijk dat er 3,5 jaar later plots op korte tijd voor het eerst meteen drie incidenten zouden plaatsgevonden hebben. Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (twee geboorteakten en een brief van het lokaal opvanginitiatief) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De Belgische geboorteakte van uw kind M.(...) en de Poolse geboorteakte van uw kind A.(...) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot hun identiteit en die van hun ouders, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De brief van het lokaal opvanginitiatief, d.d. 22 juni 2011, vermeldt enkel dat uw gezin in Edegem woont en dat uw kinderen daar naar school gaan. Deze brief bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Volledigheidshalve stip ik aan dat u verklaarde dat u over informatie beschikte waarover u nooit eerder iets had verteld. U stelde dat twee kennissen, A.(...) en H.(...), iets misdeden in 1994. Daardoor werden zij gezocht en zou u ook problemen gekend hebben. In 2007 werd u daarom meegenomen (CGVS, p. 8-9). Ik stel vast dat u deze informatie reeds ten tijde van uw eerste asielaanvraag meedeelde (CGVS gehoor 22/10/2010, p. 7-10). Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat u de Belgische autoriteiten hierover de vorige keer al verteld had (CGVS, p. 9). Hierdoor voegt u geen relevante nieuwe elementen toe aan uw tweede asielaanvraag. Eveneens voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw A.(...) M.(...) (OV 6.475.266) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet." Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.R. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 71 199 van 22 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot M.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker, die opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat hij onvoldoende bewijzen "volbracht" van de problemen die hij had, wijst erop dat zijn verklaringen over de oproepingen en huiszoekingen kunnen overeenstemmen met de informatie die bekend is over Dagestan. Volgens verzoeker bevestigt de commissaris-generaal zelf in dit en andere dossiers dat er diverse schendingen zijn in Dagestan en Tsjetsjenië, in de vorm van illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering (in het kader van gefabriceerde beschuldigingen), afdwingen van bekentenissen, etc. Verzoeker citeert voorts uit de proceduregids van UNHCR en merkt vervolgens op dat er voorzichtig dient te worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust. Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is, aldus verzoeker, enige mildheid noodzakelijk. Verzoeker werpt op dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd heeft, doch dit mag er naar zijn mening niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen, zo stelt hij, "te wijken zijn aan de stress die verzoeker had/heeft". Verder laat verzoeker gelden dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, in zijn concreet geval niet kan worden aangenomen. Immers, zo stelt hij, is de valsheid van de documenten die hij voorlegt helemaal niet bewezen. Verzoeker merkt ook op dat hij spijtiggenoeg geen bewijs kan voorleggen van de tweede huiszoeking bij zijn ouders. Dit betekent volgens verzoeker echter niet dat deze huiszoeking niet heeft plaatsgevonden. Soms wordt er immers geen bewijs van huiszoeking gegeven, aldus verzoeker. Volgens verzoeker worden de officiële papieren in Dagestan vaak onvolledig of met fouten ingevuld en is het dan ook perfect normaal dat iets of iemand, in casu majoor A.M.I., niet vermeld wordt. Betreffende het feit dat het Commissariaat-generaal twijfelt aan zijn legerdienst in het Russische leger in Tsjetsjenië in 1993 omdat hij geen bewijs kan voorleggen, poneert verzoeker dat het lang geleden is en dat daarom geen bewijs meer geleverd kan worden. Verzoeker betoogt voorts het volgende: "het is op zich perfect normaal dat in april 2011 "plotseling" twee convocaties van ordediensten van Dagestan". Immers, zo voegt hij eraan toe, is de situatie in Dagestan verre van rustig. Verzoeker besluit dat hij, gelet op het voorgaande, dient erkend te worden als vluchteling "zodat hij niet om de subsidiaire bescherming apart verzoekt".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen afgelegd in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag blijkt dat hij bij de verklaringen blijft die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd en dat hij ter staving van zijn toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt. Met betrekking tot die neergelegde stukken merkt het Commissariaat-generaal op dat deze de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, die werd vastgesteld in het kader van de eindbeslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen. Met betrekking tot de eerste convocatie d.d. 4 april 2011, de tweede convocatie d.d. 15 april 2011 en het proces-verbaal van de bezichtiging van de plaats van het voorval wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaringen aflegde die niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten en wordt geoordeeld dat deze documenten geen informatie bevatten met betrekking tot de problemen die verzoeker in Dagestan zou hebben gekend en die hem ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. Voorts wordt herhaald welke de vaststellingen waren die tot de ongeloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag hebben geleid en gesteld dat de neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen. De neergelegde documenten betreffen, zo luidt het, incidenten die na verzoekers vlucht naar België plaatsvonden waardoor verzoeker er nog steeds niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Voorts wordt gewezen op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de waarde van deze documenten. Tevens merkt het Commissariaat-generaal op, ondanks verzoekers verklaring bij zijn ouders te informeren naar een eventueel bewijsstuk, van verzoeker nog steeds niets te hebben mogen ontvangen met betrekking tot de tweede huiszoeking die bij verzoekers ouders zou hebben plaatsgevonden. Er wordt ook opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat er in april 2011 op korte tijd plotseling twee convocaties bij verzoekers ouders toekwamen en er één huiszoeking zou zijn uitgevoerd. Aangaande de zogenaamde nieuwe informatie waarover verzoeker beschikte, wordt vastgesteld dat verzoeker deze reeds ten tijde van zijn eerste asielaanvraag heeft meegedeeld. Voorts wordt op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tot slot wordt geoordeeld dat er actueel in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een latere asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De kernvraag is of de stukken die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, met name twee convocaties, een protocol van de huiszoeking, een kopie van het geboortecertificaat van M.M., een kopie van de verklaring van de verantwoordelijke van het LOI in Edegem en een kopie van de Poolse geboortecertificaat van A.M. (AD tweede AA, stuk 11, Documenten), een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit de neergelegde documenten niet kan worden opgemaakt dat zij betrekking hebben op de problemen die verzoeker ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten waardoor deze inderdaad niet bij machte zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas om te buigen. Verzoekers blote bewering dat zijn verklaringen over de oproepingen en de huiszoekingen "kunnen" overeenstemmen met de informatie die bekend is over Dagestan (Verzoekschrift, p. 4), volstaat in dit verband niet. Verzoeker brengt verder geen enkele objectieve informatie aan die toelaat het standpunt van de commissaris-generaal met betrekking tot de relatieve bewijswaarde van stukken uit de Noordelijke Kaukasus (AD tweede AA, stuk 12, Landeninformatie, Antwoorddocument Russische Federatie/Tsjetsjenië, valse documenten) in twijfel te trekken. Verzoeker beperkt zich immers tot de stelling dat deze informatie in zijn concreet geval niet opgaat, maar brengt geen enkel element aan waaruit dit zou blijken. Verzoekers bewering dat officiële papieren in Dagestan vaak onvolledig of foutief worden ingevuld, is niets meer dan een zwakke poging om a posteriori te verklaren waarom hij verklaarde dat majoor van justitie I. bij de huiszoeking aanwezig was, terwijl dit niet blijkt uit het door hem neergelegde protocol. De mededeling van verzoeker dat het perfect normaal is

dat er in april 2011 plotseling twee convocaties van de ordediensten van Dagestan bij zijn ouders zijn toegekomen aangezien de situatie in Dagestan verre van rustig is, is ook niet van aard om zijn asielaanvraag geloofwaardig te achten. De Raad besluit dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte gegevens geen bewijs omvatten waardoor zijn relaas alsnog als geloofwaardig moet worden beschouwd

2.6. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker geeft uitdrukkelijk aan dat hij niet om subsidiaire bescherming verzoekt, zodat de Raad niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

2.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN